

GİZLİ ÖRGÜTLERİN DEVLETLER İÇİNDEKİ SİNSİ YAPILANMALARI: FETÖ NE İLK NE DE SON ÖRNEK

Prof. Dr. Ahmet KAVAS¹

Toplum içinde sosyal dayanışmanın giderek zayıfladığı günümüzde tarihin farklı zamanlarındaki benzerlerinden bugünün sağladığı olağanüstü imkânları kullanan gizemli yapılanmalar sayı bakımından da epeyce çeşitlendiler. Hatta az da olsa belli bir kısmının adeta beynelmilel yapıya bürünüp büyük çevreler edindiğine şahit olmaktayız. Şayet sadece bu sempozyumumuz vesilesiyle bile olsa çalışmalarımızı değişik dinî topluluklar üzerine yapsaydık insanın ayak bastığı her yerde bu tarz etkileşim ortamlarının bulunduğunu rahatlıkla görürdük. Bugün özellikle Müslüman toplumların içinde şekillenenler dünya gündemine zorla, hatta sürüye sürüye çekilseler de yalnız olmadıkları anlaşılır. Her inancın kendi içinde onun hakkıyla yaşanması için çırpınanların yanında altını oyanların da azımsanamayacak sayıda olduklarını görürüz. Bu anlamda bize 15 Temmuz 2016 gecesini yaşatan Fethullahçı Terör Yapılanmasının (FETÖ) ülkemiz için olduğu kadar bugüne kadar ayak bastığı 173 ülkede nasıl yuvalandığını anlamak için araştırmacılar uzun yıllar bilgi toplayıp ne olup bittiğini anlamaya çalışacaklardır. Gözümüzün önünde cereyan eden yarım asrı aşan süreci tüm gizemliliğine rağmen perde perde açmaya çalışanların son yıllarda uğradıkları iftiralar, çektikleri acılar genelde kendi şahsi hayatlarında yaşadıkları ile sınırlı kaldı. Neredeyse pek çok kimse onların anlattıklarını dinlemedikleri gibi inanmak da

¹ İstanbul Medeniyet Üniversitesi

istememediler. İşte gizemlilik bu idi, sizi en tehlikeli olduğunuz bir anda bile fark edilemeyecek kadar sokulmak ve orada kendisine alan açmaktı.

Bizler maalesef Hıristiyan dünya ile iç içe yaşadığımız halde elimizdeki nice imkânlara rağmen onların iç dünyasını keşfetme, anlama, gelecekleri ile ilgili fikir yürütme, bir takım kararlar alma konusunda davranış geliştirmedik, geliştirmek de istemiyoruz. Laikliğin beşiği demiyorum, olduğunu iddia eden Fransa'da 250'nin üzerinde Kilise ile ilintili gönüllü dinî teşkilat faaliyet göstermektedir. Toplumun her kesimine hitap edecek yapılanmaları var ve bunu hem resmi makamlar teşvik ediyor, hem de sivil halkın içinde ciddi destek buluyor. Ne var ki kamuoyuna yansıyan yönüyle her bir kuruluş kendi faaliyet alanı dışına mümkün mertebe adım atmıyor. Eğitime odaklanmışsa ilk aşamasından son aşamasına kadar bu alana kendini veriyor. Yardıma muhtaç ailelerle ilgileniyorsa onlarla, sağlık ile ilgili ise tamamen o konuda meşgul oluyor. Burada amacım Fransa'yı anlatmak değilse de tüm Avrupa için, hatta neredeyse bütün dünya için örnek gösterilen bu ülkede yaşananlara şöyle bir göz ucuyla bakalım. Sadece Paris'in sokaklarında 50 yıl gezsek hiçbirisini hissedemeyeceğimiz dinî yapılanmaların aslında cirit attıklarını hissederiz. Başarılıdırlar, başarısızdırlar, Fransız halkının inancını şöyle veya böyle etkilerler. Bunların hepsi onları anlamak için sarf edilecek gayretlere bağlıdır. *İki Din Arasında Fransa* kitabımdaki makalelerimin amacı aslında bu dünyaya biraz göz atmamla alakalıydı.

Türkiye'nin son yarım asrını bizzat yaşayarak, önceki yarım asrını da baba, anne ve diğer yakın çevremizden dinleyerek ömrümüzü geçirdik. Osmanlı Devleti'nin İslamiyet konusundaki hassasiyeti konusunda çoğu zaman eksiklerini söylememeye gayret ettik. Böyle davranarak da aslında hep doğru yaptığımızı düşündük. Çünkü yanlışlar tarif edildikleri ile kalmıyor, onları duyanlar tarafından tekrar tekrar yaşatılacak huyları beraberinde getiriyorlar. Yapılan nice güzellikleri öğrenip onları yaymakta ise gerekli çalışmaları yapmadığımız için bir süre sonra onlar da hayatımızdan çekilip unutuluyorlar.

90 yıllık iktidarlarında İslam dünyasının sınırlarını nerede insanoğlu yaşıyorsa oraya kadar taşıyan Emevilere kök söktürenler karşısındaki Bizans, Fars, Hint, Çin, Batı Avrupa orduları değil Harici ve Şia birlikleri idi. Devletin merkezi konumundaki Arap yarımadasında etkisiz kılınınca güneybatı ucundaki Yemen'den Doğu Afrika'ya, Mısır'dan Fas'a hatta Endülüs'e kadar sızdılar. Arap Yarımadası kadar Kuzey Afrika'yı adeta kan gölüne çevirdiler. Emeviler aslında 20. yüzyılın başındaki İngilizlerden 12 asır evvel güneş batmayan bir devletin sınırlarını oluşturmuşlardı. Onları tüm karşı koymalarına rağmen Harici ve Şii başkaldırıları dize getirdi. Zayıflamalarını dört gözle bekleyen Abbasiler kolayca iktidarı ele geçirmişler ve dönemleri 767 yıl sürmüştü. Bu iki ezeli rakip oluşum yüzünden devlet içinde onlarca kendi başına buyruk iktidarlar oluştu. Bazen Kahire'yi alan, hatta kendileriyle benzer konumdaki Büveyhilerin idaresindeki Bağdat'ı bile tehdit eden Fatımiler'e karşı koyamadılar ve epeyce güçten düştüler. En zor zamanlarında yardımlarına Tolunoğulları, İhşitler, Gazneliler, Selçuklular, Harzemşahlar, Eyyûbiler, Memlukler ve Osmanlılar gibi Müslüman Türk devletleri yetiştiler. İslam dünyasını kasıp kavuran Harici ve Şii yayılmasına büyük oranda son verildi, bunların hem kendi aralarında, hem de Bağdat, Kayrevan, Şam, Kurtuba gibi nice merkezlerde tutunmalarına son verildi.

Selçukluların tarihte üstlendiği sorumluluk Müslümanlık ayakta kaldığı sürece unutulmayacak kadar büyüktü. En basit anlatımı ile 10. yüzyılda ortaya bir güç olarak çıktıklarında o günkü İslam dünyasının Maşrik'inde ve Mağrib'inde, yani Doğu'da ve Batı'da, tüm merkezi şehirler farklı Şii yönetimlerin ya doğrudan veya dolaylı idaresi altına geçmişti. Maşrik'in ana merkezi Bağdat'ta 12 İmam Şiası Büveyhiler adıyla kukla haline getirdikleri Abbasi halifesinin tüm yetkilerine el koymuşlardı. Mağrib'in ilk ana merkezi Kahire'de, Tunus'ta, Sicilya'da Kurtuba'da aynı dönemde Şiiler tüm dünya Müslümanlarına hükmeder hale gelmişti. İslam tarihinde tüm coğrafyamızı bu kadar gizemli güce dönüşen çok nadir yapılar vardı. Ancak özellikle Şii yapılanmalar Müslümanların 11. ve

12. yüzyıllarını perişan etmişlerdi. İşte İslam dünyasının Maşrik'ını bu beladan Selçuklular kurtarmıştı. 1055 yılında Bağdat'ta devlet içinde devlete dönüşen Şii tahakkümüne son veren Tuğrul Bey (ö. 1063) Abbasi halifesinin gönüllü olarak kendisine devrettiği "Sultan" unvanını muasırı Gazneli Mahmud (ö. 1030) gibi fazlasıyla hak etmişti. Yeğeni Sultan Alparslan (ö. 1072) ise Kahire'yi kurup İslam dünyasının Maşrikını Mağribinden ayıran İsmaili Şii Fatımî tahakkümünü yok etmek için ordusuyla bugünkü İran'daki payitahtından ayrıldı. Suriye'ye kadar geldiğinde Bizans ordusunun Anadolu içinde ilerlediğini öğrenince Doğu Anadolu'daki Malazgirt'e gelerek daha büyük bir tehlikeyi önlemişti. 1078 yılında oğlu Melikşah (ö. 1092) babasının bu niyetini gerçekleştirmek için Kahire önlerine kadar gelmişse de Fatımiler'i tarihten silmeye muvaffak olamadı. Bu görevi Selçukluların muasırı olan başka bir Türk idaresi olan ve Suriye'de hüküm süren Nureddin Mahmud Zengi'nin (ö. 1174) komutanlarından Selahattin Eyyübi (ö. 1193) bir asır sonra gerçekleştirdi.

Anadolu Selçuklu Devleti'nin kurucusu Süleyman Şah'ın (ö. 1086) oğlu Sultanı Kılıçarslan (ö. 1107) zamanında 1096 yılında başlayan Haçlı seferleri tam iki asır devam etmişti. Tarihin en büyük belalarından birisini etkisiz kılan Selçuklular diğer taraftan da 13. Yüzyılın ortalarında Anadolu dahil tüm Asyayı saran Moğol istilası ise uğraşmak zorunda kalmıştı. En kötüsü ise devletin içine sızan, en üst kademelere kadar yerleşen Hasan Sabbah'ın (ö. 1124) adamları ki insanlık tarihine gizemli cinayetleri işleyebilen katiller olarak geçmişlerdi. Bizler onlara Haşhaşiler derken Batılılar da onların usulü ile insan öldürme fiilini "assassins" kelimesi ile hala ifade etmektedirler. Yani ortada bir cinayet var ve katili bilinmiyorsa bu durumda kullanılan bir kelimedir. Aslında Selçuklu Devleti'ni ne Şia, ne Bizans destekli Haçlılar, ne de Moğol istilası yıktı. Onları içten içe tüm damarlarına kadar sızan Haşhaşiler yıktılar. Yıllar önce Fransa'da bir tarih dergisinde okuduğum makalede eğer Hasan Sabbah'ın adamları bugünkü teknolojik imkânlara sahip olsalardı, onları dünyada dize getirecek hiçbir güç bulunamazdı diyordu. Kısacası Selçuklu gibi dünyanın en belalı

ordularını yok eden, onları etkisizleştiren bir devlet kendi içine sızan bir örgüt ile yıpranıyor ve tüm enerjisini tüketiyordu. Sultan ailesi içine sokulan fitne yüzünden kardeşlerden birisi Bizans'a yaklaşırsa diğeri Moğol soylu güçlerle işbirliği dahi yapmayı düşünebilir hale gelmişti. Dahası Anadolu'daki Babai isyanları da halkla devleti karşı karşıya getirerek Selçukluların başını ağrıtan başka bir gizemli musibet olmuştu.

Afrika konusundaki yaptığım araştırmalarımın arasına sıkıştırmaya gayret ettiğim Osmanlı'da Dinî Hayat ile ilgili olanlar az da olsa beni çok etkiledi. Altı asır boyunca topluma sızan nice dinî görünümlü hareketler bazen devleti uçurumun kenarına getirmede değil. İstanbul'un nüfuzu yeri geldi, Bolu Dağı'nı aşamaz hale geldi. Ahmet Cevdet Paşa'nın farklı konulardaki raporlarını ihtiva eden *Tezâkir* adlı eserindeki tespitleri içinde neredeyse Anadolu'daki Kozanoğlu isyanına ayrılmıştır. Bunları okuyunca aslında Sivas'tan Suriye arasındaki bölgemizin birçok vilayetinde “devlet bitmiş” demeden kendimizi alamıyoruz. Mısır'da Kavalalı Mehmet Ali Paşa'nın başına buyruk yönetimi, Kütahya'ya kadar ordu yürütme cesareti, Garp Ocakları dediğimiz ve iyi idare edildiklerinde Osmanlı Devleti'nin gücüne güç katmak için yapılanlarla bazen devletin temellerini sarsacak kararlara imza atılanlar vardı.

Arabistan'da 19. yüzyılın başında ortaya çıkan Vehhâbi Hareketinin inançla ilgili sıradan görüşleri sadece o zamanda ve o coğrafyada değil bugün dünyadaki nice tedhiş hareketinin bile ana fikirlerini teşkil etmeye devam ediyor. Ne var ki devlet güçlü olunca tüm bu sessizce yaklaşan fırtına emareleri çoğu zaman bastırılarak etkisizleştirildi. Kimi zamanda kendi gizemli dünyalarında içten içe büyüdüler. Vakti gelince kimi İngiliz, kimi Fransız, kimi başka güçlerle Osmanlı Devleti'ne karşı işbirliği içine girmekten zerre kadar tereddüt etmediler. Şerif Hüseyin'in Mekke Emirliği görevinden tüm Arap dünyasının hamisi olma hayali o coğrafyaların bugün akan gözyaşlarının temelini oluşturmaya devam etmesi de başka bir açıdan bize acı veriyor.

İslam tarihinde yaşanan ve bu genel ifade ile bahsettiğimiz süreçler içinde aslında yaşanmamış, tecrübe edilmemiş gizemlilik bakımından birinin diğerini aratmadığı hiçbir şey yok. Sadece vaktinde bu yaşanmışlardan ibret alıp almamak meselesi var. Bugün ekranlarda, toplantılarda yorum yapmak için ağzını açan; kitap, makale, yorum yazısı yazmak için kalem oynatanların bir kısmı son 14 yıllık AK Parti iktidarı 15 Temmuz 2016'da yaşadığımız kakışmanın baş faili Fethullah Gülen'in büyüüne kapılanları devlet içinde kollayıp koruyan gibi maksatlı şekilde itham edenler var. Oysaki eğer bu hareket 1980'lerde merhum Turgut ÖZAL'a karşı 15 Temmuz tarzı bir teşebbüste bulunmamışsa bu o dönemde etkin olmadıkları anlamına gelmez. Bilakis devlet içinde en büyük sızma faaliyetleri o dönemde sıkıntısız yürüdüğü için gizemli şekilde sızıntılarını yürüttüler. Bugün bazı yorumcular merhum Özal bunların farkındaydı şeklinde beyanlarda bulunuyorlar. Elbetteki devleti idare eden bazı şeyleri mutlaka görmekteydi. Ama daha 1970'li yıllarda devletin içine ufak ufak sızmaları varsa da bunu adeta her alana genişlettikleri dönem ÖZAL dönemi idi. Çoğu zaman halk arasında bizzat devletin en üst makamları tarafından teşvik edildiklerini dilden dile efsane gibi anlatırlardı. Hatta bu değişik mahfillerde çok olumlu bir gelişme olarak takdim edilirdi ve devletin artık inançlı kadrolara teslim edildiği övünülerek anlatılırdı. 1990 yılında Ankara'daki yegâne polis akademisine alınan 50 kadar asistanın tamamına yakınının şimdiki adıyla FETÖ yapılanmasından olduğu sadece o kurum içi bir sır değil herkesin ağzında dolaşmaktaydı. ANAP içindeki etkin bazı siyasetçiler onları devletin öz evladı gibi koruyup kollayınca artık devlet içinde epeyce tepe noktalara sızmayı tamamlayıp ana hedeflerine ulaşmışlardı. Şimdilerde Türkiye'nin kaderinde bu kadar etkin bir partinin bir oldu-bittiyle ülkemizin siyasi hayatından çekilmesini hala gerçek manada anlamış değiliz. Bu arada bir anda Doğruyol Partisi adıyla şekillenen yeni siyasi hareketin eski Adalet Partisi'nin küllerinden doğduğuna şahit olduk. Ama bu siyasi parti daha doğarken devlete iyice yerleşen gizemli Fethullah Gülen müntesiplerince epeyce yakından takip edilip içeriden içeriye altı

oyulmuştu. Halktan aradığı yeterli siyasi desteği bir türlü bulamadı, çünkü bu gizemli güç onu halka rağmen alınan kararlarda ısrar ettiriyor, devleti değil kendini güçlendiriyordu. Fakat devlet zayıflayınca bu gücün de etkinliği doğrudan etkileniyor ve daha büyük hedeflerine ulaşmasına engel gördüğü, ama gelecekte güçlü bir iktidar umudu bağlamadığı Fazilet Partisi ve MHP'ye karşı daha başka bir fırsatın çıkması için tüm yeni gelişmeleri dört gözle gözetlemeye başlamıştı. AK PARTİ'nin kurulması ile yeni bir hamleye girişmekte ve bu siyasi oluşuma sızma konusunda fazla zaman kaybetmek istemiyordu. Zaten son yirmi yılda sızdığı silahlı kuvvetler, emniyet, eğitim, sağlık, hukuk, ticaret, diplomasi vb. devletin tüm kurumlarında olabildiği kadar faal şekilde varlığını sürdürmekteydi. AK Parti ülkedeki refah düzeyini, Türkiye'nin uluslararası itibarını yükselttikçe bundan en fazla nemalanan da tabii bir tarzda bu yapı olacaktı. Çünkü değeri artan en varsa yakın takibe alıp onu ele geçirme konusunda gizemli gücü ile her türlü yolu mubah sayıp harekete geçiyorlardı. Yıllarca devletin tüm hassas kurumlarına sızarken adeta hiçbir yerde kendilerine hayat hakkı verilmiyormuş, ordudan, emniyetten atılıyorlarmış, ama yurtdışında Türkiye'nin en itibarlı yüzü olarak akıl almaz gelişmelere imza atıyorlarmış gibi tanınmalarını gizemlilikten çıkarıp aleni olarak görünmeye başladılar. AK Parti ise daha işin başında bunların niyetlerini anlamış, olabildiği kadar devlet içinde bunları frenlemeye çalışmaktaydı. Fakat o kadar devlet içinde varlık gösteriyorlardı ki kendilerinin dışında hemen herkesin önünü tıkamaktan çekinmiyorlardı. 1970'lerde tohumu ekilen bu gizemli yapı artık 1990'lı yıllarda yurtdışına açılarak oradan aldığı kaynağı belirsiz desteklerle özgüveninde zirve yaptı. İçeride büyütülen bir yapıdan halkın imkânlarını her alanda kontrol ederek sorumsuzca bilhassa ayak bastıkları her yere aktararak kendini kontrol edilemez bulduğu dışarıda daha etkin olma yollarını açtı. Bundan böyle onun devlete ihtiyacı yoktu. Bilakis her konuda kendine danışılan ve devlet mekanizmasının tüm çarklarına kurulmuş yapısıyla devleti dize getirmesi an meselesi

olmuştı. Geline bu noktada adeta tereyağından kıl çeker gibi Türkiye Cumhuriyeti avuçlarının içine kolayca düşecekti.

Devletlerin tabii yapısı temkinli olmayı, milyonların hayatını anlık kararlarla sarsmamayı gerektiriyordu. Özellikle Türkiye artık kendi kabuğunda çekilmiş bir devlet değildi. Her geçen gün artan etkisiyle dünyanın hemen hemen tümünde hissedilecek en ufak bir gelişme yaşasa dikkate alınmak zorundaydı. Mesela 2015 kışında İstanbul’da havaalanında inişe geçen bir uçağın kanadı piste sürtünce 60’ı Türkiye içinden, 200’ü yurtdışından gelen tüm uçaklarda saatlerce gecikme yaşandı. Bu belki ekranları başındakiler için sadece basit bir haber konusu gibi algılandı. Oysaki o gece Türkiye’den gelecek uçağa binecek yolcularını uğurladıktan sonra kapılarını kapatıp istirahata çekilecek Afrika’daki Çad Cumhuriyeti havaalanının görevlileri sabaha kadar görevleri başında kalmışlardı. Oradaki görevlilerin o geceki mesailerini bile değişmişti. FETÖ Türkiye’nin dünyada değeri arttıkça bunu kendi menfaati için bir büyük bir fırsata dönüştürmek bir kural tanımıyordu. Halkımızın sadakası, fitresi, yardım için elinde avucunda neyi varsa onu “Cennet’te inşa edilecek konakların çatısı, kapısı, penceresi, odası, halısı gibi pek çok şeye sahip olacaksınız” diyerek alıyordu. Mutlaka onları baştan reddedenlerin epeyce vardı, ama genel anlamda insanımız onlara “Siz kimsiniz, hangi yetki ile Cennet’te konak ve onun müştemilatını dağıtıyorsunuz” diye ifade edebilecek bilgi birikimine sahip olsaydı, sonuca bu kadar kolay ulaşamazlardı. Bugün 15 Temmuz 2016’ya giden süreci belki durduramazsak bile yavaşlatabilirdik, hatta daha az hasarla önleyebilirdik. Evinde çocuğuyla ilgilenmeyi angarya iş sayan ebeveyn “abiler, ablalar onları sosyalleştiriyor, hayata kazandırıyor” diye bu kadar açık destek vermeyebilirdi. Hatta “benim çocuğumu kendim, okulu, aile çevrem sosyalleştiremiyorsa bunda bir sıkıntı var” deseydi sonuç böyle olmazdı. Tam aksine kolayca ikna edilmeye alışık olduğumuz için on binlerce beynimiz en körpe yaşlarında bu yapının ağlarına kolayca düşüverdi. Artık nerede bir

etkileşim alanı var oraya el atılıyor ve devlet mekanizmasının tabii davranışı olan yavaş hareket edilmeyi fırsat bilip çabucak kendi menfaatleri için rol kapıyorlardı.

Uluslararası yumuşak güç alanında en etkin unsurlardan birisi olan eğitim alanını en geçerli etkileşim vasıta kılıp bunun üzerinden ayak basılan her ülke için vilayetlerimizde, ilçelerimizde yerel makamların gözleri önünde idarecilerin etkinlikleri ellerinden alınmaya çalışıldı. Yurtdışında devletin resmi diplomasisi başlamadan açılan okulların gayri resmi sefaret gibi çalıştığı izlenimi verildi. Okul müdürleri büyükelçi, öğretmenler konsolos havasına sokuldu. Türkiye'nin itibarı büyüdükçe meyvelerini FETÖ hak etmediği halde sınırsız şekilde topluyordu. Devletin verdiği bursları kendi imkânı gibi takdim edip dağıtılmasını sağlıyordu. Okulların bulunduğu yerlerdeki nüfuz sahibi kim varsa ticaret odası, sanayi odası, fahri konsolosluk tesisi gibi her biri üzerinden tüm devlet adamları, iş adamları, tüccarlar, istihbarat dahil ne varsa, hatta verilen rüşvetler de içinde birer birer kendi nüfuz alanlarına alındı. Türkiye'nin devlet olarak etkinlik kurduğu her yerde anında bir çift başlılık oluştu. FETÖ'nün attığı her adımı Türkiye devletinin bir girişimi olarak algılayan yabancı devlet adamları çoktan ikna edilmiş ve kendilerine söylenecek hiçbir aksi ifadeye açık kapı bırakmayacak kadar bu yapının tesirine girmişlerdi. Devlet başkanları dahil başbakanlar, bakanlar, etkili kim varsa hepsinin çocukları bu yapının özel imkanları ile devşirildiler. Buralarda yetişen gençler ABD ve Kanada merkezli yapılanmaların içine dahil edildiler. Sızma sadece Türkiye içinde değil, küresel bir yapıya dönüştürülerek icra ediliyordu. Ne var ki hesap etmedikleri tek konu ait oldukları ülkenin idarecileri kendilerine karşı tavır alırsa aradan 50 yıl da geçse tüm kazanımlarını birkaç saatte bile kaybetmeleri idi.

Bu tür yapıların tarih boyunca devletlerin en zayıf anlarında değil en güçlü zamanlarında doğdukları, eğer önceden varsa kısa zamanda büyüyüp güçlenebildikleri aşikârdır. Emeviler 90 yılda üç kıtayı henüz bir asrı geride bırakmış dinin inananlarının cirit attıkları bir alana çevirmişlerdi. İmkânlar Şam'a aktıkça bundan göreceli de olsa sadece

Emevi hanedan mensupları istifade etmiyordu. Tüm toplum bir şekilde devrin fırsatlarından yararlanıyordu. Güçsüz, hiçbir alanda iktidar gücünü kendi sınırları içinde bile hissettiremeyen devletlerde gizemli yapılar ortaya çıkamaz. Zaten bu niyetteki yapılanmalar varsa da beslenebilecekleri kaynakları sınırlı kalır. Gizemli yapılar ve onları temsil edenler hep gücü takip ederler, en kısa zamanda onun kanatları altına girerler ve orada kendilerine alan açtıkça da kuvvetlenirler. Gücü ayakta tutan insan kaynağını devşirip elde etmeyi başaramazlarsa onları gizemli ölümler dahil makamından ederler. Gücün gerçek temsilcisi kimliğine bürünüp asıl niyetlerini daima gizlerler. Bu tür yapıları diğer toplumsal oluşumlardan ayıran temel özellik merkezi idareyi mi ele geçirmek mi, yoksa onun gücüne güç katmak mıdır? Dış bağlantılarının etkin olup olmadığı konusu da ihmal edilmemesi gereken konuların başında gelir. Endülüs gibi bir medeniyeti dize getiren devleti içten içe kemiren ayrılık tohumlarını ekenlerin kendilerini çevreleyen Hıristiyan krallıkları ile içine girdikleri işbirlikleriydi.

15 Temmuz 2016 gecesi aslında devlete sızmanın önünün ilk defa Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan tarafından ciddi şekilde alındığı, tüm kaynaklarının birer birer kurutulduğu sürece karşı bir intikam girişimidir. Ana yapısı itibarıyla 21. yüzyılın en etkin Haşhaşi teşebbüsünün topyekün yok olmaya karşı direnişidir. Amaç devleti ele geçirmek, bazılarının kanaatine göre de başkaca sebeplere dayanabilir. Net olan bir şey varsa o da devlete diz çöktürüp bir dış güç idaresine teslim edip onun içinde beslenmeye devam etmek gizemli yapıların en temel özelliğidir. Yoksa devleti ele geçirecek güç onun meclisini, köprüsünü, emniyetini, askeriyesini velhasıl değerli neyi varsa onu bombalamaz, dünyada böyle bir darbe girişimi şimdiye kadar yaşanmadı. Belki ülkeleri yerle bir eden saldırılar hep oldu, ama bu şekilde bir zamanlama içinde değillerdi. Bugün Suriye’de, Libya’da, Irak’ta, Yemen’de, Somali’de, Afganistan’da yaşananların tamamı şekli olarak devleti yok etme

planlarının uygulanmasından ibarettir. FETÖ'nün nihai amacının bu olduğu er ya da geç bizzat kendi ağızından da ifade edilecek, bu durum mutlaka açığa çıkacaktır.

Tarihte Emeviler, Abbasiler, Selçuklular, Emeviler gibi nice büyük hanedanı dize getiren yıkıcı gizemli güçler bu devletler yok olunca kendileri de yok olarak kayboldular. Sadece Selçuklular ömrünü tamamlamadı, onu yapışan Haşhaşiler de tarihten silindiler. Her ikisi de unutulmaz izler bırakarak bu dünyadan çekildiler ama birisi insanlığın, medeniyetin, diğeri ise kötülüğün, acımasızlığın temsilcisi olarak tarihin unutulmaz sayfalarına yerleştiler. Devletlerini kendilerine kalkan yaparak büyüyen tüm gizemli yapılar ağlarını örerken kendilerini melekleştirip devleti idare edenleri şeytanlaştırarak büyüdüler. İbn Haldun'un ifadesiyle devletler bir hücre misali doğup büyüüp vadesi dolunca da ömrünü tamamlayacaktır. Ne var ki onları zora sokan iç düşmanları da onlarla yok tüketip gitmektedirler. Ama devletler birbirlerinin mirası üzerine kurulurlar, yeniden yeşerip büyürler, ama gizemli yıkıcı örgütlenmeler kökü kurumuş bitki gibi kaybolup giderler. Bu anlamda 15 Temmuz Yeni Türkiye'nin doğumuna vesile olmuştur ve bu coğrafya geçen asırda kaybettiği ihtişamını tekrar yaşatacak hamlelere sahne oluyor.